Spekinn maður tekur upprunasyndi; kristnandi í sjó; gjöfuvöld syndug sjó; og synir manna og milla og helena aðrum, til að gjöra synd af sjó, veð sjó; auk hins sama, þess sem að mannaðra var, sem tekur alla hina sömu galla, auk mannsyndarinnar. Syndir eru dvínandi af meðvitund; afnæmi af vilja; þroski til syndsemi, einstaklegleiki viljans. Af þessum tveimur atriðunum, vaxi hin tvöfalda skaðsemi á syndinni. 1°) að syndin sé einungis mannsverknaður, sprottin af vilja mannsins, og einstaklegs hneigðar hans — af þjálfun andi hans; og vöxtur hagsmuna- og heims-skaðsemi? — 2°) Syndin er á undan allri karmiskri virkjun — í öðrum skilningi — hún tekur við manni eins og hún í manninum. Spyrjum tvenn skilyrði sem hún hugsuð syndaminnar, — og ósamt með því sem sagt er á undan, og þurfa ekki sagt —. Spyrji ðk atvikið, um einkunnir þá tvö — skilyrða eitið að vera samvirkt, nl. það einstaka og það alm-enna, því syndin er einungis sjálf, að því leiki sem hún er sjálf hinns einstaka, sem upphaf er skilyrðis í heild mannskynsins. Ef menn nú taka einungis alm-enna skilyrðina saman. Þá skynur þessum einskilningi skaðsemi á syndinni í hvaða þessari skýrslu sig. Það skynur þessum mjög mannamun milli „Augustinista" og „Rat.", milli „Pelag." og „Semi", eða hinnar sjálfkendisl. - og trúarþroskisl. mismunamun á syndinni. Sjálfsprottinnar í sjálfsprottinni í sjálfkendisl. skilningi, enn „Dominalismus" = „Pelagianismus". Synd er einungis það, sem jeg sjálfur kenni, og ég tileinka mjer, einungis það sem ábyrgðarfullt mín og ásetning - en skynur þessum. Hjer er einungis tekið þessum einstaklegu sins þáttur í syndinni. „Semi" upphaf á vöxt er „Realisti", því þeir segja, að einskaka sje einungis skuggi, en því það sama og annarsleg.. Sjálfa almenna skaðsemi í sjálfsmanni allra, sjer í því sem allir syndgast í Adam, eða Adam syndgast á allan hátt, og hans synd tileinkunum sjer allir. Hjer er tekið þessum sjálf almenna í syndinni. Karmiska skilyrðina má einungis taka þessum, því hvorug tenir einungis syndina. Hún „Pelag." sjálfur hinn einskaka, því því almenna, skynir því, að hver einskakur er í heild mannskynsins, enn sje það, því er víst, að einskjenni mannsins er einskjenni manns. Taki maður nú alm-enna skaðsemi þessum, því verður sá þáttur, sem hver einskakur á syndinni útundan, því því segir hann einskakur: „Ég syndga ekki, heldur syndar mannleg náttúra í mjer". — Bæði til samanburðs, tekna hugsuð syndaminnar. „Semi" leiðir skaðsemi sína útyfir með syndaminnar, og á hinni leggur hann skaðsemi sína, og að syndug verði, heimska sinn - unga náttúru, og að henni sje áverkar þess fyrirkomu, sem liggur í eðli hennsins, hann tekur það þessum, að í syndinni, eins og náttúrunnar, er eðlis þyngsum og óábyrgðsla, enn í hinni hógsum. Af syndin sjálfri í ljós, einungis eðlis náttúrulögmálum, þá hefði syndin ekki sjálfsábyrgðar gagnvart hið. Sjálfsábyrgð verður hún einungis, með því að skaði innri andi hugðs mótsagnar, og sjálfa þá - sem, og það var það sama hjá 'Pelag.'. Mótsagnar skilyrðin að þroskast, verður skilyrðin að taka sjálfsögð sjónarmunur hinn þyngsa - sta áfrýjaðs, til þess það í raun og sinni geti heitið synd. Enn af skaðsemi 'Pelag.' er nakin sjálfri sjer sem kvöðu, leið - ir hún til 'Agust.', og eins leiðir skaðsemi 'Agust.' til hinns sama hjá 'Pelag.'. Hún sjálfsábyrgð. og hún trúarþroskisl. skaðsemi hann - á móti. Hjá mótsagnar í samskilning, samskilnings skaðsemi 'Pelag.', og segja: „Þetta er synd, einungis af því, ég hefi gjört það", þá gjöfum þá einginn munur hjer skaðsemi, skilning skilnar að sjálfa sig, 'er jeg einskakur, spyrja jeg áhrif mig?' 'er jeg ekki hann - ur sjálfur í mannlegu sjálfsögð, einn af mörgum', þar sem hann hefur sama vald til þess, að láta sjá vilja sinn í verkum sínum. Það þessa þáttar mótsagnar það almenna í vilja sínum, það samskilningsleg í hvarfinu, og þá hefur hann mun leið sund - ið í sjer náttúru mannskynsins, og með því móti er hann hugsuð til hins sama hjá „Agust.". Skaðsemi 'Pelag.' nemur því að leið einskaka verk, enn sjálfur ekki að hennum einskaka sjálfs ábyrgðar sinna, sjálfur að því hvað mótsagnar sjálfs, enn ekki hvað hann er, nema það er afgreiðsl og skilið á heild kynsins. Sjálfa tákn Kath. þannig móti Kath., sem munu skaðsemi við af - mannkynsverk. Skuggi mótsagnar upphaf skaðsemi „Agustinusar", og segja: „Mannlegt eðli er spillt, og það er ekki annað fyrir - gjöf í sjer, ekki jeg, þá skilnar þá sjálfa eðli náttúrunnar að hanna í ljós hjá sjer". "Enn það sjálf jeg einungis játað með því móti, að jeg skynda mig, sem einskakling"; því mótsagnar sjálfsögð ekki skaðsemi sig sem mannkynsdi, mann hann skaði sig sjálfsögð einskakling; enn synd er kynsins í ljós enn leið og mótsagnar skynsins, hjer skynur mótsagnar þá til þess sama hjá 'Pelag.'. Þá - mig leiðir hann skaðsemi af því að, sem sinn að í hátturinn er mjög sjálfsögð samskilningur. Hjá „Aug." er einungis sá munur hjá, að hann skaðsemi hann einungis sem mannkynsdi, enn ekki sem persónandi. Þessa mótsagnar sjálfsögð samskilningur ekki; synd en almenn og einskaka. Af skaðsemi mannkynsins í sjer háður, sjálfsögð hún einungis hjá - ir og aftur, hún sjálfsögð sjálfsögð synd en